

det samme, for Koen var død. Men du skulde heller ikke for Fremtiden gøre dig den Ulejlighed at se derhen, lagde han til.“

Dyrlæge Aggerbølle blev tavs. Med bævende Læber og blaat opsvulmede Aarer i Panden stod han lænet til Sengestolpen og saae tilintetgjort mod Gulvet. Paa en Gang rettede han sig i Vejret med en frysende Bevægelse, foer sig med Haanden gennem sit buskede Haar, gik derpaa med faste Skridt hen til sin Hustru og rakte den højre Haand ud imod hende.

„Her har du mit Haandslag paa, Sofie, at det denne Nat er sidste Gang, jeg har rørt ved et Spil Kort ... Du kan stole paa mit Ord denne Gang ... Jeg sværger dig til, at jeg fra denne Dag skal blive et andet Menneske ... Hører du, Sofie ... Du skal stole paa mig ... Du skal stole paa mig denne Gang,“ blev han ved at gentage, mens Graaden begyndte at presse sig frem. „Jeg sværger dig til ... det skal altsammen blive godt. Og jeg skal lønne dig, Sofie — jeg skal lønne dig for alle de onde Dage ... for alt, hvad du har lidt for min Skyld ... for Børnenes Skyld ... for — — Aa Gud! Aa Gud!“

Rusen havde atter overmandet ham. Han sank ned paa Knæ ved sin Hustrus Seng og begravede Hænder og Hoved i Dynen som et Barn, mens en forfærdelig Hulken gennemrystede hans svære Legeme.

Hun laa et Øjeblik ganske stille, med fast tillukkede Øjne. Saa løftede hun sin matte Haand fra Dynen og lod den stryge henover hans Haar; — hun kunde ikke lade det være, skønt hun mere end hundrede Gange havde hørt den samme oprivende Angergraad og ladet sig skuffe af de samme dyre Løfter. Og tilsidst fyldtes ogsaa hendes Øjne med Taarer, og idet hun lagde begge sine Hænder om hans store Hoved, trykkede hun det ind til sit indfaldne Bryst og hviskede over ham:

„Min stakkels — stakkels Bernhard!“